

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 5240/2553

นายอนันต์ ธนังตารักษ์โจทก์ นางมะลิ ดิลกชัยดิเรกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คฯ มาตรา 7, ป.วิ.อ. มาตรา 39, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 4, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 78, ป.วิ.อ. มาตรา 166, ป.วิ.อ. มาตรา 182, พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ. 2534 มาตรา 7

ย่อ / หลักกฎหมาย

ข้อตกลงระหว่างโจทก์และจำเลยตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นที่มีข้อความว่า จำเลยจะชำระเงินให้แก่โจทก์จำนวนเต็มตามฟ้องโดยผ่อนชำระเป็นรายเดือนจนกว่าจะครบถ้วน ให้เสร็จสิ้นภายใน 3 ปี หากโจทก์ได้รับชำระครบถ้วนแล้ว โจทก์จะถอนฟ้องคดีนั้น เป็นข้อตกลงในการผ่อนชำระหนี้ตามเช็คเท่านั้น และตามข้อตกลงดังกล่าวไม่มีข้อความตอนใดแสดงว่าโจทก์ตกลงสละสิทธิในการดำเนินคดีอาญาแก่จำเลยในทันที จึงไม่เป็นสัญญาประนีประนอมยอมความ ไม่ทำให้มูลหนี้เดิมตามเช็คระงับไปแล้วเกิดหนี้ใหม่ตามสัญญาประนีประนอมยอมความ ทั้งไม่มีการเปลี่ยนแปลงสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญแห่งหนี้ จึงมิใช่เป็นการแปลงหนี้ใหม่อันจะทำให้หนี้เดิมระงับไปแต่อย่างใด เมื่อจำเลยมิได้ใช้เงินตามเช็คพิพาทให้โจทก์ และหนี้ที่ได้ออกเช็คเพื่อใช้เงินนั้นก็มิสิ้นผลผูกพันตาม พ.ร.บ.ว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็คฯ มาตรา 7 คดีจึงไม่เลิกกัน สิทธิของโจทก์ในการนำคดีอาญามาฟ้องจึงไม่ระงับไปตาม ป.วิ.อ. มาตรา 39 (2)

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 4 ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ศาลชั้นต้นไต่สวนมูลฟ้องแล้ว เห็นว่าคดีมีมูล ให้ประทับฟ้อง จำเลยให้การรับสารภาพ ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 4 (1) (2) การกระทำของจำเลยเป็นความผิด มาตรา 91 จำคุกกระหนงละ 1 เดือน รวม 9 กระหนง เป็นจำคุก 9 เดือน จำเลยให้การรับสารภาพ เป็นประโยชน์แก่การพิจารณา มีเหตุบรรเทาโทษ ลดโทษให้กระหนงละกึ่งหนึ่ง ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 78 คงจำคุก 4 เดือน 15 วัน จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์พิพากษายืน จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า "คดีมีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาจำเลยประการแรกว่า คำพิพากษาศาลอุทธรณ์ชอบด้วยกฎหมายและมีเหตุที่ทำให้จำเลยไม่ต้องรับโทษหรือไม่ โดยจำเลยฎีกาอ้างว่า ในวันนัดฟังคำพิพากษาศาลอุทธรณ์วันที่ 28 พฤษภาคม 2552 โจทก์ไม่มาศาล ศาลต้องยกฟ้องโจทก์ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 166 นั้น เห็นว่า กรณีที่ศาลจะยกฟ้องโจทก์เพราะโจทก์ไม่มาศาลตามกำหนดนัดตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 166 วรรคหนึ่ง ได้นั้นจะต้องเป็นกรณีที่มีการไต่สวนมูลฟ้องหรือการพิจารณาคดีและศาลได้กำหนดนัดไต่สวนมูลฟ้องหรือการพิจารณาคดีไว้ ต่อเมื่อโจทก์ได้ทราบกำหนดนัดนั้นแล้วไม่มาศาล ศาลจึงพิพากษายกฟ้องเสีย คดีนี้ศาลชั้นต้นนัดฟังคำพิพากษาศาลอุทธรณ์หาได้กำหนดนัดเพื่อไต่สวนมูลฟ้องหรือพิจารณาคดีไม่ แม้โจทก์ทราบนัดแล้วไม่มาศาลในวันนัดฟังคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ดังกล่าวก็ไม่เป็นเหตุที่ศาลจะยกฟ้อง และศาลชั้นต้นก็สามารถอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์โดยโจทก์ไม่อยู่ก็ได้ แต่ในวันดังกล่าวจำเลยไม่มาศาล

ศาลชั้นต้นจึงออกหมายจับจำเลยและเลื่อนการอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ไป เมื่อศาลชั้นต้นออกหมายจับแล้วไม่ได้ตัวจำเลยมาภายในหนึ่งเดือนนับวันออกหมายจับ ศาลชั้นต้นจึงอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ให้โจทก์ฟังและถือว่าจำเลยได้ฟังคำพิพากษาแล้วตามรายงานกระบวนการพิจารณาลงวันที่ 6 สิงหาคม 2552 ดังนี้ ศาลชั้นต้นอ่านคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ชอบด้วยประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 182 วรรคสาม แล้ว คำพิพากษาศาลอุทธรณ์จึงมีผลบังคับและมีเหตุที่ทำให้จำเลยต้องรับโทษตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ ฎีกาข้อนี้ของจำเลยฟังไม่ขึ้น คดีมีปัญหาข้อกฎหมายต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยประการต่อไปว่า ข้อตกลงระหว่างโจทก์และจำเลยตามรายงานกระบวนการพิจารณาของศาลชั้นต้นฉบับลงวันที่ 18 กรกฎาคม 2550 เป็นสัญญาประนีประนอมยอมความ อันมีผลทำให้สิทธิในการดำเนินคดีอาญาของโจทก์ระงับไปหรือไม่ เห็นว่า ข้อตกลงระหว่างโจทก์กับจำเลยตามรายงานกระบวนการพิจารณาฉบับลงวันที่ 18 กรกฎาคม 2550 มีข้อความว่า จำเลยจะชำระเงินให้แก่โจทก์จำนวนเต็มตามฟ้องและจะชำระให้เสร็จสิ้นภายใน 3 ปี โดยในปีที่ 1 จะชำระไม่ต่ำกว่าเดือนละ 10,000 บาท ปีที่ 2 จะชำระไม่ต่ำกว่าเดือนละ 20,000 บาท และปีที่ 3 จะชำระไม่ต่ำกว่าเดือนละ 30,000 บาท งวดแรกชำระวันที่ 20 ตุลาคม 2550 งวดต่อไปชำระทุกวันที่ 20 ของทุกเดือนจนกว่าจะชำระครบถ้วน หากโจทก์ได้รับชำระครบถ้วนแล้ว โจทก์จะถอนฟ้องคดีนี้ เห็นว่า ข้อตกลงดังกล่าวเป็นข้อตกลงในการผ่อนชำระหนี้ตามเช็คเท่านั้น และตามข้อตกลงดังกล่าวไม่มีข้อความตอนใดแสดงว่าโจทก์ตกลงสละสิทธิในการดำเนินคดีอาญาแก่จำเลยในทันที จึงไม่เป็นสัญญาประนีประนอมยอมความ ไม่ทำให้มูลหนี้เดิมตามเช็คระงับไปแล้วเกิดหนี้ใหม่ตามสัญญาประนีประนอมยอมความ ทั้งไม่มีการเปลี่ยนแปลงสิ่งซึ่งเป็นสาระสำคัญแห่งหนี้จึงมิใช่เป็นการแปลงหนี้ใหม่อันจะทำให้หนี้เดิมระงับไปแต่อย่างใด เมื่อจำเลยมิได้ใช้เงินตามเช็คพิพาททั้งเก้าฉบับให้โจทก์ และหนี้ที่ได้ออกเช็คเพื่อใช้เงินนั้นก็มิส่งผลผูกพันตามพระราชบัญญัติว่าด้วยความผิดอันเกิดจากการใช้เช็ค พ.ศ.2534 มาตรา 7 คดีจึงไม่เลิกกัน สิทธิของโจทก์ในการนำคดีอาญามาฟ้องจึงไม่ระงับไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 39 (2) ที่ศาลอุทธรณ์พิพากษามานั้นชอบแล้ว ฎีกาของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน" พิพากษายืน

องค์คณะ

มนตรี ศรีเอี่ยมสะอาด · วีระวัฒน์ ปวรจารย์ · พิทยา ลัมสุวัฒน์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/5240/2553>